

Úmysly mší svatých od 18. července do 14. srpna 2005

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: Čt 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

V: Pá 17.00 hod.

V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 18.7. M	mši sv. odslouží P. Jaromír Stehlík	Po 25.7.	mše sv. není
Út 19.7. M	Za † Jindřicha Šťástku	Út 26.7.	Za † Annu Placatkovou
St 20.7. M	Za Annu Placatkovou	St 27.7.	Za † Marii Heindlovou a manžela
Čt 21.7. m 8.00 hod.	Za Annu Sadílkovou a celý rod	Čt 28.7. m 8.00 hod.	Na dobrý úmysl
Pá 22.7. V M	Na dobrý úmysl Za † Marii Trčkovou a živé členy rodu	Pá 29.7. M	Ve Voltuši mše sv. není Za † Petra Plechatu
So 23.7. M	Za Stanislava a Václava Trčku a rod Hořejších	So 30.7. M	Za † Jana Roskota a na dobrý úmysl
Ne 24.7. R	Za † Miloslava Muchnu a jeho rodiče	Ne 31.7. R V	Za farnosti Poutní mše sv. ve Voltuši od 11.15 hod.

Po 1.8.	mše sv. není	Po 8.8.	mše sv. není
Út 2.8. M	Za Annu Solčányovou a rodiče	Út 9.8. M	Za Mirumila Pechara a vnuka Míšu
St 3.8. M	Na dobrý úmysl	St 10.8. M	Na dobrý úmysl
Čt 4.8. m 8.00 hod.	Na dobrý úmysl	Čt 11.8. m 8.00 hod.	Na dobrý úmysl
Pá 5.8. V M	Na dobrý úmysl Na dobrý úmysl	Pá 12.8. V M	Na dobrý úmysl Na dobrý úmysl
So 6.8. Třemšín	Mše v kapli na Třemšíně od 15.00 hod. - Za farnost	So 13.8. M	Za † Eduarda Zizlera
Ne 7.8. R	Za Josefa Hudečka a rodinu Sýkorovu a Annu Salivarovou	Ne 14.8. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 10. 8. 2005. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Příspěvkům je ponechán jejich původní pravopis i stylistická úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 13 Ročník II 17. července 2005

Pro volné dny

Nastal čas prázdnin a dovolených, krásná doba odpočinku. Je to možná ta nejdůležitější část roku, která nám dodá sílu dobře zvládnout své povinnosti během následujících měsíců. Řekl bych, že i tato doba má svého patrona - sv. Josefa Dělníka, který nám může být vzorem jak v poctivé práci tak v odpočinku. Měli bychom si dát volno nejen od práce, ale i od hříchu. Od různých malicherných sporů, neústupnosti, podezírání a všeho, co nám otravuje život. Měli bychom se o dovolené podívat na svůj život trochu více z nadhledu, více se smát. Dělat si vzájemně radost. I dovolenou máme prožívat s Pánem Ježíšem, který nás vybízí podobně jako apoštoly v evangeliu: „Pojďte někam stranou na osamělé místo, a trochu si odpočiňte...“ (Mk 6,31). Přeji vám tedy příjemné a osvěžující prožití těch několika vzácných týdnů, které jsou před námi, a nabízím pár myšlenek moudrých mužů na téma volného času. A sami se třeba můžeme zamyslet nad tím, jak asi trávili své řídké volné chvíle Pán Ježíš či Panna Maria.

Váš P. Ivo Prokop

Bud' odpočinku čest! (Max Kašparů)

V první řadě je potřeba pochopit, že odpočinek není nicnedělání. Lenošení je něco zcela jiného. Spousta lidí umí pracovat, ale neumí odpočívat. Není pravda, že lidé dnes nemají dostatek volného času, jenom si nedovedou zorganizovat práci tak, aby jim volný čas vybyl.

Mnohdy se jedná o chorobný stav, o workholismus, což je návyk na práci, podobně jako bývá návyk na alkohol. A tak jako alkoholik, když nepije, má abstinenční příznaky, tak workholik, když chvíli nepracuje, začne být neklidný, nervózní, roztěkaný. Říká si: „Já nic nedělám, jen sedím, měl bych už zase něco dělat, to je jinak hrozná ztráta času...“ Odpočinek je ale také činnost. Odpočívám-li, konám odpočinek - a on mne uschopňuje k další práci. Je potřeba si osvojit pojem „dělat odpočinek“. Existuje jedna povídka o moudrém rybáři:

Majitel obrovské továrny na zpracování ryb šel po mořském břehu a viděl vytaženou lodičku, vedle které ležel a odpočíval rybář. „Proč nelovíš? Je krásné počasí, klidná hladina, a ty tady lenošíš.“ Rybář mu odpověděl: „Dneska už mám naloveno. Ráno jsem nahodil sítě a vytáhl je plné.“ „Tak proč nelovíš dál, když je tak úrodný den?“ říká průmyslník. „Já už nepotřebuji, když mám naloveno. Proč bych měl lovit dál?“ „Proč, proč!? Protože kdybys šel ještě lovit, tak nalovíš ještě víc, ryby pak prodáš a koupíš si dvě loďky.“ „A co bych dělal

s dvěma loďkami?“ diví se rybář. „Nalovil bys dvakrát tolik a pak by sis mohl zaplatit jednoho zaměstnance a už byste lovili dva na dvou loďkách.“ „A proč bych to dělal? Ptal se dál rybář. „Proč, proč? Protože byste nalovili třikrát tolik, ty bys to prodal a mohl by sis koupit motorový člun. S ním bys nalovil pětkrát tolik ryb prodal je do mé továrny, já bych ti dobře zaplatil a mohl by sis koupit dva motorové čluny a najmout si čtyři rybáře na práci.“ „A proč bych to dělal?“ řekl nechápavě rybář. „Kdybys měl dva čluny a čtyři dělníky, tak už bys nemusel pracovat, oni by pracovali na tebe a ty by sis mohl lehnout na břeh a odpočívat.“ „A co myslíš, že právě teď dělám?“

Střed: Místo pro spočinutí.

Kolo je jedním z největších lidských vynálezů. Obrovské kamenné kvádry pro stavbu pyramid musely být kilometry daleko dopravovány na válcích, které se neustále pod kvádry podkládaly. Pak přišlo kolo. Revoluční na něm je to, že jeho střed tvoří něco zcela nepohyblivého: osa, kolem které se kolo otáčí. Tak je možno naložit náklad, který sám nepohnutě leží, ale přesto je přepravován vpřed. Tak také život člověka potřebuje nosný, nepohyblivý střed, osu, která vše drží, ale okolo které se vše otáčí... A právě skrze odpočinek má člověk možnost navrátit se k sobě samému, kde čeká Bůh. Čas odpočinku proto není žádným luxusem, žádným promarněním času, není útekem od reality a od všedního života. Naopak: čas odpočinku umožňuje člověku navrátit se do všedního života posíleně a s větším elánem.

Střed života, ke kterému vše směřuje a ze kterého vše vychází: Ježíš Kristus - on je středem i osou vesmíru a každého člověka, ale i místem spočinutí...

Podobenství: Hladoví ptáčci

Jednou jsem se toulal po horách a narazil jsem na vyvěřelé skály. Když jsem se posadil na nejvyšší skálu, abych si odpočinul a rozhlédl se po údolí, zpozoroval jsem ve větvích stromu hnízdo. Ptáčata v hnízdě hlasitě křičela. Potom jsem uviděl, jak se k nim vrací matka s potravou. Jakmile mláďata uslyšela zvuk jejích křídel a ucítila, že je nablízku, křičela hlasitěji a otevírala zobáčky. Když je však matka nakrmila a opět odlétla, mláďata byla zticha. Slezl jsem dolů, abych se podíval z větší blízkosti, a uviděl jsem, že ptáčatům, která se právě vylhla, se ještě neotevřely oči. Přestože matku nemohla vidět, otevírala zobáčky a prosila o potravu, kdykoli se k nim matka přiblížila.

Tato maličká ptáčata neříkala: „Neotevřeme zobáčky, dokud jasně nevidíme matku a také potravu, kterou nám nabízí. Třeba to vůbec není naše matka, ale nějaký nebezpečný nepřítel. A kdo ví, jestli je to, co nám dává, správné jídlo, anebo nějaký jed?“ Kdyby takto uvažovala, nikdy by neodhalila pravdu. Než by zesílila natolik, aby dokázala otevřít oči, vyhladověla by k smrti. Ona však neměla žádné pochybnosti o přítomnosti a lásce matky, a proto po několika dnech otevřela oči a zaradovala se, když uviděla, že je s nimi. Den ode dne sílila a vyvíjela se do matčiny podoby a k jejímu obrazu a brzy byla schopna vzlétnout k nebesům.

My lidé si o sobě často myslíme, že jsme nejskvělejší živé bytosti, ale nemáme se čemu učit od obyčejných ptáčků? Často pochybujeme o Boží jsoucnosti a jeho láskyplné podstatě. Mistr však řekl: „Blahoslavení, kdo neviděli, a přece uvěřili.“ Kdykoli otevíráme své srdce Bohu, přijímáme duchovní potravu a stále více rosteme do podoby Boží, dokud nedosáhneme duchovní zralosti. A jednou otevřeme své duchovní oči a spatříme Boží přítomnost; nalezneme nepopsatelnou a nekonečnou blaženost.

Sadhu Sundar Singh (1889-1929), indický konvertita ke křesťanství

z minulého zasedání, z nichž většinu se podařilo realizovat, přistoupila rada k projednání nových úkolů.

- 1) Farní rada se usnesla na nutnosti opravy hrobu pana katechety Ostrého na městském hřbitově. Na hrob by měla být umístěna kamenná deska, aby nezarůstal trávou a plevelem.
- 2) Dále byla konstatována nutnost úpravy liturgického prostoru v městském kostele. Počítá se s tím, že bychom posunuli lavice na místa dnešních bočních oltářů a boční oltáře na místa kde dnes stojí lavice. Obětní stůl by pak stál v presbytáři na kamenném stupínku. Tím získáme v kostelní lodi mnohem více místa a náš chrám bude hezčí. Do presbytáře by též měly být umístěny sochy svatých, které tam dříve bývaly, ale nyní se nacházejí nevyužity na oratoři.
- 3) Na pořad jednání se dostalo i umístění elektronického ukazatele písní do kostela ve Starém Rožmitále. Problémem není ani tak cena, i když je poměrně vysoká (cca 10.000,- Kč), ale především vhodné umístění ukazatele v kostele. Starorožmitálský kostel též vyžaduje naléhavě důkladnou opravu rozhlasu, aby plnil svou funkci. Proto bude na podzim vyhlášena sbírka na obnovu rozhlasu a na digitální display písní.
- 4) Na návrh duchovního byla schválena pouť na Třemšín dne 6. srpna a určena doba konání mše sv. na 15.00 hod.
- 5) V další diskusi se hovořilo o oslavě 85. narozenin P. Stulíka, o možnosti proplatit cenu květin, které jsou kupovány farníky do kostela, o nutnosti opravy vyzváněcího zařízení na věži ve Starém Rožmitále a o dalších drobnějších záležitostech.

Farní rada se sejde opět po prázdninách.

Zprávy a oznámení

Výročí pana katechety Ostrého

V sobotu 16. července uplynulo 55 let od úmrtí zdejšího pana katechety P. Ludvíka Ostrého. V letošním roce si připomínáme také 110. výročí jeho narození (6. srpna).

Mše P. Stehlíka

V pondělí 18. července bude v městském kostele sloužit mši sv. zdejší rodák P. Jaromír Stehlík, začátek mše sv. je v 18.00 hod.

Bohoslužby v domově důchodců

V rožmitálském domově důchodců budou slouženy mše sv. ve čtvrtek 21.7. a 4.8. vždy od 15.00 hod.

Pouť ve Voltuši

Tradiční anenská pouť v kapli ve Voltuši připadá letos na neděli 31. července. Začátek mše sv. je v 11.15 hod. Upozorňuji, že z tohoto důvodu v pátek 29. července ve Voltuši mše sv. nebude.

Mše sv. na Třemšíně

Letošní svátek Proměnění Páně (v sobotu 6. srpna) oslavíme mší sv. v kapličky zasvěcené tomuto tajemství na vrcholu Třemšína. Mše sv. zde začne v 15.00 hod. Večerní mše sv. v Rožmitále už pak nebude. Pokud bude zájem, je možno pro starší farníky zorganizovat dopravu k Třemšínské boudě. Bylo by vhodné, aby se zájemci o společnou dopravu předběžně zapsali na listinu umístěnou v obou kostelích pod kůrem.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, která připadá na pondělí 15. srpna, oslavíme letos při nedělních bohoslužbách 14. srpna.

pan Rada a pan Kůs. Všichni jsme se mohli přesvědčit o tom, jaké to je, když někdo říká, že je na tom práce jako na kostele. V sobotu jsme vše dokončili podle plánu. Kromě pocitu dobře vykonané práce mi zůstala v paměti vzpomínka na to ostatní, co jsme zažili. Byl to hlavně báječný týden, prožitý ve skvělé atmosféře. Byli jsme ubytováni na nepomucké faře, kde jsme se i stravovali. Kdo jste znali hospodyně paní Regalovou, určitě si dovedete představit, jak skvěle nám vyvažovala. Hodně času jsme byli s P. Františkem. Za tu dobu jsme ho mohli dost poznat a to nejen u oltáře. Z jeho jednání jsme si mohli všichni vzít příklad, jak se v životě chovat. A jsem přesvědčen, že tento týden nám dal do života tolik pozitivních zážitků, že z nich můžeme čerpat i po 25 letech.

Před třemi lety na dovolené v Pacově u P. Jaromíra Stehlíka jsem se dozvěděl, že P. František Cibuzar zemřel. Při vzpomínce na něj jsem si tehdy připomněl nejen tu týdenní brigádu, ale i jiné chvíle s ním prožité. A na jeho pohřbu bylo poznat, že svým životem měl vliv na mnoho lidí. A to je dobře. Bohu díky za to, že jsme se s Františkem mohli poznat.

Vděčně vzpomíná Milan Hochmut

Příspěvek čtenáře: Jací jsme vlastně křesťané...

V minulém roce v katolickém týdeníku mne natolik zaujal příspěvek pomocného biskupa pražského Karla HERBSTA, že neustále se mě vrací v myšlenkách a nedá mě klidně spát a nutím se, abych i já jako normální křesťan se svými klady a zápory se k tomuto vyjádřil a zaujal své stanovisko. Proto se ptám: Jsme vlastně křesťané? Chováme se mezi sebou v bratrském společenství? Těšíme se vůbec svým chováním k všeobecné oblibě? Bylo by dalších otázek nespočet, ale kde hledat odpověď? Samozřejmě musíme odpovědi hledat jedině a pouze mezi sebou, neboť se to týká každého z nás bez výjimky. Přiznávat si své vlastní chyby je velice obtížné a velice těžké a je vždy daleko pohodlnější hledat chyby a nedostatky na tom druhém. Jsou i tací, kteří si pro svůj imiž křesťana předvádí divadelní představení k přesvědčení ostatním o své opravdovosti k víře. Jsou jedinci, kteří jsou přesvědčeni o své naprosté důležitosti a dokáží svými náarázkami ubližovat druhým, aniž by si dokázali domyslet veškeré dopady. I ona pomoc bližnímu je někdy také chápána ANO, ale pouze za peníz při dodržení pravidla, že kuře také nehrabe zadarmo. Je také velice problematické použít pravdy a kdo by měl vyřčenou pravdu přijmout, dokáže natolik pomluvami ponížit, že obrana je pak velice obtížná a nepochopena. Volný čas pro poskytování služeb v rámci farnosti je u některých chápáno tak, že je to naprostá povinnost proto, že se to jich netýká. Běda, když tato služba je pak zkomplikována určitými důvody, pak následují skryté pomluvy a to hlavně těmi, kteří se zbožností ohánějí ve všech pádech. Dalo by se pokračovat dále, ale takových je opravdu velká menšina. Dokažme si všichni uvědomit, že je nutné chápat každého, který se utápí ve svých starostech a problémech, projevovat naprostou a upřímnou vstřícnost jeden k druhému, nehledat v jakékoli pomoci druhému určité výhody, být naprosto tolerantní při posuzování určitých poklesků, nehledět na vlastní zviditelnění své osoby proti ostatním, být otevřený všem bez rozdílu a dávat příklad těm, kteří doposud váhají, mít radost nad vydařeným úspěchem druhého, atd., atd. Tímto nechci a nemám vůbec v úmyslu všechny házet do jednoho pytle, ale každý bychom se měli zamyslet nad sebou samými v nastaveném zrcadle, zda žijeme opravdově podle svého přesvědčení a svědomí a pak se ukáže. Snažme se každý bez výjimky žít podle 4. kapitoly ze Skutků apoštolů, k čemuž nás všechny nabádá pomocný biskup pražský Karel HERBST ve svém příspěvku. ALESPON SE SNAŽME. Najdeme se každý bez výjimky ve svých chybách a omylech ??????

Michálek Vratislav

Ze zasedání farní rady

Dne 23. června se sešla k svému jednání farní rada za účasti těchto členů: P. Prokop, p. Hoyer, paní Hochmutová, p. Hořejší, p. Hašek, p. Mareš, p. Matějka a p. Liška. Po kontrole záležitostí

Z historie 16. část - P. Jan Faehnrich (2.)

Z toho, co bylo uvedeno v minulém čísle, i z toho, co ještě následně zmíníme, poznáváme P. Faehnricha jako dobrého člověka, nesmírně výkonného duchovního s nevšední péčí o jemu svěřenou farnost. Do historie se však navždy zapsal angažovaným přístupem k přenosu ostatků sebevraha Jakuba Jana Ryby na nový farní hřbitov. Kvůli církevním předpisům nesměl být Ryba pohřben u kostela a po 40 letech se sám farář zasloužil o nové, důstojné místo jeho odpočinku.

Na naléhání Rybových potomků, především Rybova nejstaršího syna Dr. med. Josefa Arnošta Ryby, se ujal jednání s biskupskou konzistoří a radou města, které mělo vést k povolení přenosu Rybových ostatků na nový hřbitov. Z jediného dopisu, který se nám zachoval, adresovaného městské radě a dnes uloženého v Rybově síni rožmitálského muzea, poznáme nejen jeho ušlechtilou povahu, vřelý vztah k zemřelému učiteli i snahu o jeho posmrtné uctění, ale i cestu, jakou se při svém počínání ubíral. Nejprve zaslal žádost na tzv. Podkrajstvo (úřad Prácheňského kraje), které ji pak předložilo biskupské konzistoři v Budějovicích, ta pak žádala vyjádření městské rady a dalších představitelů města i farnosti a teprve po jejich souhlasném vyjádření, vydala povolení. Žádný z těchto dokumentů však zatím nemáme k dispozici. V dosud jediném zachovaném dopise P. Jan Faehnrich píše:

„Slavná rado města Rožmitála!

Čtěné představenstvo obcí k též farnosti přináležející.

Nabyv povědomosti v jaké milé paměti pan učitel Ryba, který v roce 1815 sám sobě život odjal, v celé rožmitálské osadě pro jeho veliké zásluhy o školu a chrám Páně ostává, seznávim se také s všemi jeho vejborně zvedenými dítkami i poznal jsem, že i žáci i dítky ostatky svého zasloužilého otce a učitele na hřbitově při chrámu Páně uložené míti žádají, a že s přáním jejich veškerá rožmitálská osada souhlasí.

By se všeobecnému tomuto přání mohlo vyhověti, zakročil jsem u slavného c.k. Podkrajstva o povolení k tomu. Za pohnutku jsem uvedl:

1. Že zákon vlády pozůstalé rmoutiti nechce, a že toho zvláště nejzvedenější po něm pozůstalé dítky nezasluhují, by ostatkové otce jejich poneháním jejich na místě odstraněném potupené zůstali.

2. Že p. učitel Ryba dítky své i všecku jemu svěřenou mládež výborně vychovával, svou však neunavenou práci, kteréž ve dne v noci oddán byl, tak na svém zdraví utrpěl, že bolesti od zlaté žily pocházející i rozum jeho potlačily.

Slavné c.k. Podkrajstvo předložilo žádost mou velebné Konsistoři, a ta se před svým svolením o přenesení, o které prosím, ještě táže, zdali by úcta, která se jeho ostatkům činíti chce, osadníkům nebyla urážkou? By se velebná Konsistoř v tom ohledu docela uspokojiti mohla, žádám slavnou městskou radu a ostatní Čtěné Představenstva ve farnosti o dobrotivé vyjádření k té záležitosti. Já takové Velebné Konsistoři odešlu.

P. Jan Faehnrich

Ve Starém Rožmitále 12. února 1855.

Přenos ostatků byl pak oficiálně povolen a skutečně v témže roce. Protože však hroby na morovém hřbitově nebyly označeny a od Rybovy smrti uběhlo již 40 let, bylo obtížné určit přesné místo, kam byl Ryba původně pohřben. Pan učitel Václav Matoušek o tom napsal: *„Exhumace ostatků Rybových byla provedena roku 1855 a vypravoval o ní hrobník Vojtěch Brda, který jako devítiletý chlapec, syn tehdejšího hrobníka, se jí účastnil. Protože hroby na morovém hřbitově nebyly označeny, našli učitelovy kosti až asi ve třetím hrobě; krom znaků na kostře, svědčících muži padesátiletému, poznali ostatky podle bot „uherek“, asi něco jako tzv. čizmy; na prsou kostry ležela zrezavělá břitva. Pak byl skutečně slavný pohřeb nešťastného učitele (datum jsem nenašel).“*

Rybovi se tedy konečně dostalo řádného křesťanského pohřbu. Zatím však nemůžeme doložit přesné datum, kdy k této události došlo. Je paradoxem, že bylo vynaloženo nemalé úsilí k získání povolení k přenosu, ale nikdo již nezaznamenal, kdy se tak vlastně stalo. Vzhledem k místním klimatickým podmínkám se můžeme domnívat, že k přenosu Rybových ostatků došlo na jaře nebo

v létě roku 1855. Nejstarší Rybův syn, iniciátor celé akce, se již pro nemoc nemohl otcova pohřbu zúčastnit. Nebyl tedy přítomen otcovu prvnímu ani druhému pohřbu ani pohřbu své matky. Zemřel v Praze 1. 3. 1856 ve věku nedožitých 61 let.

Další kauzou, kterou musel P. Faehnrich řešit, se stal návrh P. Erasma Todla, faráře ve Skořicích, který 25. 10. 1855 předložil pražské konzistoři. Jeho záměrem bylo přifařit Záběhlou (obě Záběhlé) ke Skořicím. Jeho návrh pak českobudějovická konzistoř předložila zdejšímu faráři. Ten se dotázal obyvatel na jejich přání a oni je vyjádřili následujícím dopisem: „*Od našeho p. děkana rožmitálského jsme obdrželi povědomost, že skořický p. farář si žádá, abychom k jeho farnosti přivtělení byli, a vybídl nás spolu, abychom se vyjádřili, zdali i my to sobě žádáme. Nemeškáme tedy následující vyjádření pokorně předložit: Velebný p. farář skořický ovšem pravdivě připomíná, že se Záběhlá o ¼ hodiny po pěšinách a o ½ hodiny po vozni cestě blíž u Skořice než u Rožmitála nachází; Záběhlickým ale jest nevyhnutelno s Rožmitálem ve spojení zůstat, protože při uhlířství, při drvách, při rožmitálském hornictví a železném hutnictví s ním v ustavičném spojení jsou, a od sta let od něho živnost svou mají. Každodenně se mnozí v záležitosti obchodu svého do Rožmitála ubírají, a při té příležitosti i na pobožnosti podíl berou. Nedělního a svátečního času mají zvláště příležitost po službách Božích slušné věci sobě poříditi, a protož bude vždy velká částka rožmitálské služby Boží navštěvovati. Částka záběhlických bude ovšem také do Skořic se ubírat, ale my předce prosíme, by jsme osadníky rožmitálskými zůstali, protože nám to jako našim předkům obtížno není ke cti Boží delší cestu vykonati, že také tam chceme odpočívati, kde předkové naši odpočívají; a že jest nám to také velmi milé, když se s farností v jednom c. k. okresním říditelství nacházíme, do kterého se okolo fary ubíráme, a do které nám pro všeliké vysvědčení a podpisy zacházeti povinnost ukládá. Musíme také vyznati, že s naším p. děkanem, co duchovním pastýřem velmi spokojeni jsme. Žádáme si tedy zůstat pod jeho správou, a doufáme spolu, že se těm, kteří do Skořice na služby Boží přijdou, to místo ve chrámu Páně a některá posloužení dobrotivě dopřeje. Na potvrzení toho jsme se pokorně podepsali. V Záběhlích 25. prosince 1855.*

Josef Kuník - Představený, Václav Gregor - Myslivec, Vojtěch Čejka, Václav Žák, Josef Kuník, Síkora Martin, Martin Bacík, Josef Částka, Václav Bacík, Josef Jaroš, Jan Kuník, Matěj Jaroš, Josef Feld, Josef Tolma, Jan Voříšek, František Jaroš, Vincenc Žák, Josef Zeman, Vavřinec Kroessl, Josef Podzimek, Jakob Čejka.

31. prosince 1855 zaslala rožmitálská duchovní správa „*Velebné Budějovické Biskupské Konsistoři*“ německý list s vyjádřením, v němž byly shrnuty důvody, které obyvatelé ve svém dopise předložili. Přepis tohoto německého vyjádření je zároveň posledním zápisem faráře J. Faehnricha ve farní kronice. Na její další stránce je již zcela jiným rukopisem zaznamenáno: „*P. Jan Fähnrich, vůbec známý jakožto kněz neunaveně horlivý, v mravech bezouhoný, a zvláště pro svou tichost a vlídnost ode všech, kdož jej poznali, ctěný, zemřel dne 28. ledna 1857. Dle výpovědi lékaře byl to starý neduh plic, Tubercule - který rychle rozjitřiv se, proti nadání rychle učinil konec života tohoto příkladného pastýře, o němž želeti jest, že děle nemohl pracovat na této vinici Páně. Avšak spravedlivý Bůh ustanovil, by sobě již odpočinul a zaslouženou mzku vzal za svůj klopotný život.*“ Tento svědomitý duchovní pastýř byl na věčnost povolán ve věku 55 let. Pohřben byl na novém hřbitově, který pomáhal budovat. Jeho hrob neznáme, avšak jeho dílo ano.

Ivana Hoyerová

Třemšín - pozapomenuté poutní místo

Hrad Třemšín nechal vystavět některý z členů rodu Buziců na zbytcích starého tvrziště. První historicky doložený držitel hradu byl Beneš z Třemšína, který roku 1349 rovnal spor o hranice rožmitálského panství rozděleného mezi arcibiskupem Arnoštem z Pardubic a Oldřichem z Rožmitála. V husitských válkách stáli páni z Třemšína na straně katolické a hrad byl zpusťošen husitskými vojsky kolem roku 1429. V 16. století se o něm hovoří již jako o pustém a tehdy byl také s celým vrchem koupen k rožmitálskému panství.

Zatímco hrad pustl, vystavěl rožmitálský lesmistr Josef Eustach Kračmer roku 1771 na jižním kraji někdejšího předhradí kapličku „Proměnění Krista Pána“. Na kapli býval nápis: Bohu chvála, králi úcta, vlasti sláva. Na oltářním obraze, který je dnes uchováván v kostele ve Hvoždanech, kam je Třemšín přifařen, je namalován výjev Proměnění Páně na hoře Tábor.

Časem začali ke kapličce přicházet poutníci. Největší - národní pouti se sem konaly v době národního obrození v 60. letech 19. století. Přicházeli lidé z Rožmitála, Březnice, Bělčic, Příbrami, Kasejovic, Mirovic, Nepomuka atd. Pouti nespočívaly pouze v náboženských obřadech, ale byly provázeny např. i prostným cvičením Sokolů, hudbou, deklamacemi básní a tancem. V letech 1905 a 1922 se u kapličky na Třemšíně šli i rožmitálští rodáci. V poválečných letech 1946 a 1947 byly pouti zde věnovány vzpomínce na oběti války.

Oltářní deskový obraz „Proměnění Páně“ byl péčí obce Hvoždany v roce 1994 zrestaurován akad. malířem Janem Hálou v Záběhli a umístěn v kostele ve Hvoždanech, kde se nachází dosud. Z restaurátorské zprávy se dozvídáme některé zajímavé detaily o tomto pozoruhodném díle. Jedná se o obraz z roku 1771 o rozměrech 142 x 106 cm. Malba je provedena olejovou technikou s červenohnědým podkladem na dřevěné desce složené ze čtyř částí. Zadní strana je zpevněna svlaky. Zvláště dolní část desky a její strany byly napadeny červotočem, dřevěný profilovaný rám kolem malby byl popraskaný, uvolněný a dolní lišta chyběla. Na zadní straně jsou nápisy o provedených úpravách obrazu. Průzkumem bylo zjištěno, že původní malba byla určitě nejméně dvakrát přemalována (naposledy v roce 1927). Přemalby byly též na rámu a lišta byla několikrát přezlacená. Restaurátorským zásahem byly všechny přemalby sňaty, poškozená místa byla vytmelená, lišta rámu nově pozlacená, nedochovaná místa doplněna retuší a částečnými rekonstrukcemi. Veškeré součásti byly opatřeny ochranným lakem.

Ústřední postavou obrazu je Kristus, oděný v bílém rouše („Jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý.“), k němuž z levé strany (z našeho pohledu) vzhlíží Mojžíš držící v pravé ruce kamenné desky Desatera, po pravé straně pak s pohledem upřeným na opačnou stranu také z poloviny zahalen oblaky stojí Eliáš. V dolní části obrazu spatřujeme tři postavy apoštolů. V levém dolním rohu sv. Petra s šedými vlasy a vousy, který s rukou zdviženou hledí vzhůru, v pravém rohu klečí zády k celému výjevu sv. Jakub se sepjatýma rukama a hledí upřeně jakoby ven z obrazu a uprostřed nich stále ještě omráčený leží s rukama spojenýma pod hlavou sv. Jan. Celý výjev shora sledují hlavičky dvou poněkud vyděšených andělíčků. Autora obrazu neznáme.

Naši předkové uměli ctít výjimečná místa v naší krajině, doufejme, že se nám společnými silami a s pomocí Boží podaří poutě na toto památné místo obnovit.

Z různých pramenů vybrala Ivana Hoyerová

Ve středu 6. července uplynuly tři roky od tragického úmrtí nepomuckého pana vikáře P. Františka Cibuzara. Osobní vzpomínky na tohoto skvělého člověka nám poslal pan Milan Hochmut.

Vzpomínka na Františka Cibuzara

Před 25 léty v pondělí 14. července 1980 na pozvání patera Františka Cibuzara odjelo několik mladých mužů z Rožmitála na týdenní pobyt do Nepomuka. Byli to: Karel Hampl, Emil Stehlík, Jaromír Stehlík, Milan Hochmut, Saša Pěvrátal a ke konci týdne Jiří Trčka. Nejeli jsme tam na rekreaci, ale na brigádu. P. František nás požádal o pomoc při opravě kostela v Milči, vesnici vzdálené 2 km od Nepomuka. Jako hlavní stavbyvedoucí a mistr v jedné osobě přijel Františkových bratr Josef Cibuzar. Na něm ležela veškerá odborná práce.

Kostel v Milči byl uprostřed hřbitova a z velké části ho obklopovalo křoví do výše 3 metrů. Naše první práce byla zlikvidovat křoví a pak jsme se pustili do našeho hlavního úkolu. Bylo nutné sundat starou krytinu a vyměnit krov nad sakristií. V dalších dnech jsme sundali tašky na jedné půlce střechy a dopravili na střechu novou krytinu. V naší práci nám také pomáhali dva nepomučtí farníci